

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **OP Trans s. r. o.**, se sídlem Ostravská 506, Bohumín, zastoupená Mgr. Michaelou Novákovou, advokátkou se sídlem Žerotínova 1051/19, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 7. 2023, č. j. 31 A 5/2023 - 85,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 7. 2022, č. j. KUJI 59535/2022, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 12. 4. 2022, č. j. MHB_DOP/11145/2021/JBAR, kterým byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle § 42b odst. 1 písm. u) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, za což jí byla uložena pokuta ve výši 27 000 Kč. Tohoto přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 12. 10. 2021 v 12:15 hodin provozovala na silnici I. třídy číslo 34 v Havlíčkově Brodě v ulici Humpolecká u areálu letiště jízdní soupravu tvořící motorové vozidlo tovární značky Scania R420, registrační značky P02 7323, a přípojné vozidlo tovární značky UMIKOV NP3, registrační značky T02 4668 (dále

jen „*jízdní souprava*“), u které bylo kontrolním vážením zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených v § 43a odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu). Nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy byla dle § 5 odst. 2 písm. k) vyhlášky č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel, 48 000 kg. Okamžitá hmotnost jízdní soupravy zjištěná nízkorychlostním kontrolním vážením činila po odečtení 2% toleranční srážky 50 818 kg, jízdní souprava tedy byla přetížena o 2 818 kg.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 19. 7. 2023, č. j. 31 A 5/2023 - 85, jako nedůvodnou zamítl.

[3] Předmětem sporu v řízení před krajským soudem byla otázka, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, zejména zda bylo kontrolní vážení jízdní soupravy provedeno v souladu s předepsanými postupy.

[4] Krajský soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že jízdní souprava nebyla při vážení dostatečně zajištěna proti pohybu. Pokud žalobkyně z ilustrativní fotografie obsažené v příručce *Metodika – Nízkorychlostní kontrolní vážení vozidel podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, aneb rychlá orientace v legislativě* vydané Centrem služeb pro silniční dopravu (dále jen „*metodika CSPSD*“) dovozovala, že ke správnému zajištění vozidla proti pohybu je nutné užití dvou základacích klínů, nejednalo se dle krajského soudu o relevantní důkaz o tom, že jiný způsob užití klínů není přípustný. Naopak krajský soud neměl pochyb o tom, že k zabezpečení vozidla proti pohybu postačí i jeden klín (v nyní projednávané věci umístěný za jedním z kol jízdní soupravy – pozn. NSS).

[5] Žalobkyně dále namítala, že správní orgány neprokázaly, kde přesně byly váhy umístěny a zda jejich umístění splňovalo předepsané požadavky na rovinnost. K tomu krajský soud uvedl, že pasportizační list kontrolního místa (vyhotovený Centrem služeb pro silniční dopravu – pozn. NSS) obsahuje GPS souřadnice, které ukazují prostor areálu letiště Havlíčkův Brod, a také fotografii s umístěním vážicího zařízení. Při porovnání uvedené fotografie s jednotlivými snímky pořízenými v průběhu kontrolního vážení jízdní soupravy krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o totožná místa, přičemž dle pasportizačního listu mělo kontrolní místo podélný sklon 0,0 % a příčný sklon 1,5 %. Krajský soud rovněž konstatoval, že povrch, na kterém bylo umístěno vážicí zařízení, dle fotodokumentace obsažené ve správním spisu netrpěl žádnými závažnými nedostatky. O splnění předpokladů na rovinnost vážicí plochy tak dle krajského soudu nebyly pochybnosti.

[6] Za zjevně nedůvodnou pak krajský soud považoval námitku, že nebylo zřejmé, zda vážená kola byla v určeném prostoru nosiče zatížení, jelikož jízdní souprava stála při vážení zešikma. Jediná fotografie, na které je jízdní souprava zachycena zešikma, není dle krajského soudu fotografií z procesu vážení, jelikož na ní není jízdní souprava umístěna žádnou ze svých částí na vážicím zařízení. Fotografie z průběhu vážení naopak vždy zachycují jednotlivá kola (resp. nápravy) jízdní soupravy umístěné v místě nosiče zatížení.

pokračování

[7] Krajský soud dále uvedl, že sama žalobkyně nepředložila žádné nové důkazy, které by svědčily o odlišném skutkovém ději, ale pouze požadovala, aby správní orgány takové důkazy opakovaně obstarávaly. Z žádného z nově doložených podkladů poté nevyplynuly skutečnosti zpochybňující skutkovou verzi prezentovanou správními orgány. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav, o kterém nepanovaly důvodné pochybnosti, a nepostupovaly v rozporu s vyšetřovací zásadou.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že k zajištění jízdní soupravy proti pohybu postačuje užití jednoho základacího klínu. Podle stěžovatelky se vozidlo nepohybuje pouze jedním směrem, a nemůže být proto zajištěno založením pouze jednoho klínu za kolem, neboť takové užití klínu nebrání pohybu vpřed. Seběmenší pohyb vozidla během vážení pak může dle stěžovatelky způsobit změnu těžiště, což vede k nepřesnému výsledku vážení. Stěžovatelka má tedy za to, že kontrolní vážení mělo být prováděno dle metodiky CSPSD a že k zajištění jízdní soupravy měly být použity dva klíny.

[10] Pasportizační list podle stěžovatelky neprokazuje, že konkrétní místo, na kterém byly váhy umístěny, splňuje požadavky na rovinnost dle Metrologického předpisu MP 009 vydaného Českým metrologickým institutem (dále jen „metrologický předpis“). Pasportizační list se vztahuje na celou plochu kontrolního místa o rozměrech 71,8 m x 19,3 m a není v něm uvedeno, na kterém konkrétním místě mají být váhy umístěny. Dle stěžovatelky je vyloučeno, aby celá plocha kontrolního stanoviště měla sklonové poměry vymezené metrologickým předpisem. Není ani známo, kdo sklonové poměry uvedené v pasportizačním listu měřil, jaké prostředky k tomu využil a zda byly tyto prostředky k takovému měření způsobilé. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 1 As 152/2015 - 24, pak dle stěžovatelky vyplývá, že „[v]ýsledky měření, pokud při jejich získávání nebyl dodržen stanovený postup, nemohou jako důkazy obstát.“

[11] Stěžovatelka dále tvrdí, že z fotografií ve správním spisu je evidentní, že vozovka v kontrolním místě trpí nerovnostmi a je popraskaná. Neexistují žádné fotografie, které by zachycovaly vozovku před položením vah, a nelze tedy jednoznačně konstatovat, že povrch pod vahami netrpěl žádnými vadami.

[12] Podle stěžovatelky je na jedné z fotografií ve správním spisu viditelné, že jízdní souprava stojí během vážení na vyrovnávacích rohožích zešikma, neboť je patrné, že poslední náprava jízdní soupravy je od kraje rohože vzdálena více než 4. a 5. náprava. Současně dle stěžovatelky není viditelné umístění kola na váze; zpochybňuje proto, zda bylo na váze umístěno správně. Rozsudek krajského soudu považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelný, jelikož není zřejmé, z jakého důvodu krajský soud tuto fotografii opomněl a na základě čeho správnost umístění kola na váze vyvodil.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námítky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[17] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz odstavce 17 až 38 napadeného rozsudku).

[18] Stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že krajský soud opomenul fotografii, na které má být podle ní patrné, že jízdní souprava při vážení stála zešikma. Není tak zřejmé, jak krajský soud dospěl k závěru, že kola jízdní soupravy byla na váze umístěna správně.

[19] K tomu Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatelka v řízení před krajským soudem (ani nyní v kasační stížnosti) nespecifikovala, z jaké konkrétní fotografie má být šikmé postavení jízdní soupravy patrné. Krajský soud se touto námitkou přesto zabýval a v odstavci 35 napadeného rozsudku uvedl, že „[j]ediná fotografie, na níž je zachyceno vozidlo provozované žalobkyní zešikma, je na č. l. 31 správního spisu. Nejedná se ovšem o fotografii z procesu vážení, neboť vozidlo zjevně není umístěno žádnou ze svých částí na vážicím zařízení. Ostatní fotografie z průběhu vážení naopak vždy zachycují jednotlivá kola (nápravy) umístěné v místě nosiče zatížení.“ Stěžovatelka až nyní v kasační stížnosti uvedla bližší popis fotografie, o kterou svá tvrzení opírá, přičemž teprve z tohoto popisu vyplývá, že se jedná o fotografii na č. l. 30 správního spisu. Na této fotografii stojí 4. a 5. náprava jízdní soupravy na vyrovnávacích rohožích, přičemž 4. náprava je ve srovnání s 5. nápravou nepatrně blíž okraji levé vyrovnávací rohože. Jízdní souprava tedy nestojí zcela rovnoběžně s vyrovnávacími rohožemi, ale je mírně zešikma. Poslední (6.) náprava nicméně stojí celou svou plochou na kontrolních vahách v místě nosiče zatížení.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno zásadou dispoziční (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008 – 85; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Obsah a kvalita žaloby proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Bylo proto

pokračování

odpovědností stěžovatelky, aby konkrétně identifikovala fotografii, o kterou svá tvrzení opírala. Jestliže tak neučinila, nelze nyní krajskému soudu klást k tíži, pokud se k stěžovatelkou zamýšlené (a teprve v kasační stížnosti konkrétně určené) fotografii samostatně nevyjádřil.

[21] Nadto krajský soud stěžovatelkou zmiňovanou fotografii neopomenul, neboť z napadeného rozsudku je zřejmé, že se zabýval všemi fotografiemi, založenými ve správním spise. Nicméně z této fotografie pouze nevyvodil stěžovatelkou tvrzené skutečnosti. S ohledem na výše uvedené je však zřejmé, proč tak učinil, jelikož zmiňovaná fotografie rovněž zachycuje obě kola vážené nápravy umístěná v místě nosiče zatížení.

[22] Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Takovou překážku v případě napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal.

[23] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[24] Nejvyšší správní soud se následně zabýval dalšími kasačními námitkami, kterými stěžovatelka brojí proti závěrům krajského soudu ohledně správnosti provedení kontrolního vážení a dovozuje nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány.

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s argumentací stěžovatelky, že pasportizační list není dostatečným důkazem o tom, že kontrolní váhy byly umístěny na místě, které splňovalo požadavky metrologického předpisu. Sama stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že v metodice CSPSD je uvedeno, že *„pro každé vybrané stanoviště je vhodné zhotovit základní identifikační dokumentaci kontrolního místa a zaznamenat do ní sklonové poměry stanoviště, resp. místa rozložení vah“*. Není tedy pravdou, že se sklonové poměry zaznamenané v pasportizačním listu vztahují k **celé ploše** kontrolního místa, jak tvrdí stěžovatelka, ale naopak zde jsou zaznamenány **sklonové poměry místa rozložení vah**. Toto místo je v pasportizačním listu vyznačeno jednak GPS souřadnicemi a také jeho fotografií. Krajský soud pak v napadeném rozsudku dospěl srovnáním této fotografie s fotografiemi z kontrolního vážení jízdní soupravy k závěru, že kontrolní vážení bylo provedeno na tomtéž místě, které je patrné z fotografie v pasportizačním listu. S tímto závěrem se kasační soud ztotožňuje.

[26] Co se týče tvrzení stěžovatelky, že není známo, kdo a jak sklonové poměry v pasportizačním listu měřil a jaké prostředky k tomu použil, toto tvrzení stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohla. Nejvyšší správní soud se jím proto s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. dále nezabýval.

[27] Pokud stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 1 As 152/2015 - 24, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tento rozsudek se týkal situace, kdy správní orgány neaplikovaly metrologický předpis. V nyní projednávané věci je však situace odlišná. Správní orgány metrologický předpis aplikovaly a na základě provedených důkazů shledaly, že kontrolní vážení bylo provedeno v souladu

ním. Stěžovatelka se pak pouze snaží zpochybnit, zda byl soulad vážení s metrologickým předpisem dostatečně prokázán.

[28] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře související se správním trestáním za překročení nejvyšší povolené rychlosti rovněž dospěl k závěru, že pokud při měření nebyl dodržen stanovený postup, nemůže získaný výsledek obstát jako důkaz. K tomu je však nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno. Ke zpochybnění výsledků měření nepostačují prostá, ničím nepodložená tvrzení účastníka řízení, ani jeho teoretické úvahy (srov. rozsudky ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 As 342/2019 – 38, a ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33). Tyto závěry lze vztáhnout k otázce měření obecně a lze je tedy aplikovat i na nyní projednávanou věc.

[29] Stěžovatelka, jak správně podotkl krajský soud, nepředložila žádné důkazy ani netvrdila skutečnosti, které by svědčily o tom, že sklonové poměry v místě rozložení kontrolních vah byly pro nízkorychlostní kontrolní vážení nevyhovující. Taková skutečnost nevyplývá ani z důkazů obstaraných správními orgány. Nepodařilo se jí tedy účinně zpochybnit dodržení stanovených požadavků na rovinnost v místě rozložení kontrolních vah, a krajský soud proto nepochybil, pokud o splnění těchto požadavků neměl i s ohledem na obsah správního spisu pochybnosti.

[30] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá, že správní spis neobsahuje fotodokumentaci místa kontrolního vážení před rozložením kontrolních vah, a proto závěry správních orgánů i krajského soudu o tom, že povrch pod kontrolními vahami netrpěl nedostatky, nemají oporu ve spise. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka tuto námitku staví na předpokladu, že jediným možným důkazem, který by mohl pochybnosti o kvalitě povrchu pod kontrolními vahami rozptýlit, jsou právě fotografie kontrolního místa před položením vah. Takový předpoklad je však chybný.

[31] Správní spis obsahuje fotodokumentaci celé plochy kontrolního místa (bez rozložených vah) pořízenou správním orgánem I. stupně v březnu 2022. Z této fotodokumentace je zřejmé, že prostor, ve kterém probíhalo kontrolní vážení, neobsahuje žádné výrazné nerovnosti. Rovněž fotodokumentace pořízená při kontrolním vážení jízdní soupravy nezachycuje žádné zjevné nerovnosti. Na fotografiích je sice možné vidět praskliny ve vozovce, na které v kasační stížnosti poukazuje stěžovatelka, ty ovšem nezasahují do prostoru, kde probíhalo vážení. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud dospěl k závěru, že prostor kontrolního vážení není tvořen významnými nerovnostmi, a není tak pochyb o jeho způsobilosti pro nízkorychlostní kontrolní vážení.

[32] Pokud jde o námitku nesprávného zajištění jízdní soupravy proti pohybu, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka se mylně domnívá, že jediným správným způsobem zajištění vozidla při kontrolním vážení je použití dvou zakládacích klínů (před a za kolem). Svou domněnku opírá o ilustrativní fotografii v metodice CSPSD, která takový postup zobrazuje. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že tato fotografie není dostatečným důkazem toho, že vozidlo lze při vážení zajistit pouze použitím dvou zakládacích klínů. Metodika CSPSD je interním dokumentem Centra služeb pro silniční dopravu, jehož cílem je sjednotit postup pracovníků Centra služeb pro silniční dopravu při provádění kontrolního vážení. Cílem tohoto dokumentu naopak není stanovit jediný správný postup kontrolního vážení, jehož nedodržení by nutně vedlo

pokračování

pochybnostem o výsledcích vážení. Při posuzování věrohodnosti výsledků kontrolního vážení tak může mít metodika CSPSD nanejvýš podpůrný charakter.

[33] Účelem zajištění vozidla proti pohybu při kontrolním vážení je, aby toto vozidlo mohlo nehybně stát na kontrolních vahách po odbrzdění. Tohoto účelu lze nepochybně dosáhnout i jinými způsoby než dvěma zakládacími klíny, zejména pak na rovném povrchu, kde vozidlo nemá důvod se samovolně dát do pohybu. Návod k použití kontrolních vah Haenni (kterými bylo provedeno vážení v nyní projednávané věci), jež je součástí spisu krajského soudu, například uvádí jako možný způsob zajištění vozidla zařazení prvního převodového stupně při vypnutém motoru a jako alternativu též uvádí použití **jednoho** zakládacího klínu. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že k dostatečnému zajištění jízdní soupravy proti pohybu v nyní projednávané věci postačovalo užití jednoho zakládacího klínu.

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. srpna 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu